

JOCU TRIGLAVU – OB ZAKLJUČKU AKTIVNE DELOVNE DOBE

dr. Anton Prosen

Spoštovani kolega dr. Jože Triglav, dragi Joc!

Ko sva se nazadnje srečala na slovesnosti *Zemlja ni popolna krogla – 80 let geodetske službe v Sloveniji*, si mi omenil, da odhajaš v pokoj. Zame, kot tvojega starejšega kolega, je bila ta novica kar presenečenje. Res sem mislil, da si mnogo mlajši od mene. To sem sklepal po tvojih vsestranskih aktivnostih v stroki in rednih objavah, pa ne le v našem strokovnem glasilu, temveč v številnih tiskanih medijih, tako domačih kot tujih. Doletela me je čast, da se ti za tvoj prispevek k razvoju našega glasila, danes znanstvene revije *Geodetski vestnik*, zahvalim v imenu vseh kolegic in kolegov, ki smo jo soustvarjali.

Midva se nisva poznala, nisva se imela priložnosti srečati ne na fakulteti ne preko strokovnega dela, saj sva se specializirala na različnih področjih. Jaz sem te poznal po objavah in prezentacijah na naših strokovnih srečanjih. Poznal sem te tudi po urednikovanju *Geodetskega vestnika*, takrat še strokovnega glasila ZGS. Kot urednik si začel z letnikom 44/2000, nadaljeval z letnikom 45/2001 in zaključil z letnikom 46/2002. Pripravljaj si že letnik 47/2003, ko se je pri financiranju revije enostavno zalomilo. Del geodetske strokovne javnosti je celo predlagal, da se tiskana izdaja ukine, nadomestila naj bi jo elektronska izdaja v obliki strokovnega biltena.

Vprašanj, kako nadaljevati, je bilo veliko. Akademski del stroke se z ukinitvijo ni strinjal in izteklo se je nekako takole: če želite, da *Geodetski vestnik* še naprej izhaja, naj se izdajanje prenese na Fakulteto za gradbeništvo in geodezijo. Izdajanje revije dolgoročno finančno ni bilo zagotovljeno, se je pa fakulteta obvezala, da ga bo sofinancirala. Pojavila se je naslednja težava: kdo naj od Joca prevzame urednikovanje. Spomnim se, da je bilo spomladi leta 2003, ko se je kolega najavil na obisku. Seveda je bil namen obiska jasen, prepričati me, da bi vendarle prevzel urednikovanje. Upiral sem se, ker sem menil, da je moje poznavanje komunikologije absolutno nezadostno. Seveda ni to nikogar zanimalo, vsi so rekli, saj te bo Joc vpeljal v skrivnosti izdajanja strokovnega tiskanega medija. Na koncu sem se le odločil in delo prevzel.

Na Zemljemerski je sledil sestanek oziroma pogovor. Primopredaja se je zgodila že tisti dan, saj je prva številka tistega letnika že zamujala. Tam smo se dobili naš takratni predstojnik oddelka, ti, Joc, kot urednik revije, sekretarka ZGS Marjana Vogrin in jaz (žal se ne spominjam več, kdo je bil še zraven). Joc, ti si imel s seboj arhiv vestnika in s tem sestankom se je začela moja epopeja, ki je trajala celih 11 letnikov.

Joc, ti si bil resnično pripravljen pomagati pri delu, saj si se zavedal, kaj pomeni za razvoj stroke glasilo oziroma strokovna revija. Pot razvoja so poleg tebe tlakovali vsi predhodni uredniki. To sem moral napi-

sati, ker je bilo srečanje mogoče usodno za oba. Jaz sem postal urednik, tebe sem po sestanku na kavi na Ljubljanskem gradu pregovoril, da začneš z doktorskim študijem, Marjano pa, da zaključi podiplomski študij prostorskega in urbanističnega planiranja. Za vse tri se je dobro izteklo, vsi trije smo se dela lotili in ga po mojem mnenju tudi dobro zaključili.

Ko si mi ti, Joc, predal urednikovanje, si nisi vzel časa za počitek. Statistika kaže, da si od leta 1987 objavil kar 104 članke samo v *Geodetskem vestniku*, kar nanese celih 1282 strani! No, pa saj nisi pisal le za vestnik, leta in leta si objavljaj tudi v reviji *Življenje in tehnika*, pa reviji *GeoInformatics* in še kje. Slednjo si kar nekaj let tudi urejal. Upam, dragi Joc, da si kdaj pa kdaj le pogledaš svojo bibliografijo na COBISSU, ta je za strokovnjaka iz javne uprave presenetljivo obsežna, saj je evidentiranih kar 466 enot.

V utemeljitvi ob podelitvi plakete ZGS leta 2017 berem, da ti priznanje podeljujejo za predano delo v geodetski stroki in strokovnih združenjih, neomajno strokovno etičnost ter predvsem za publicistično delo. Pridružujem se tej utemeljitvi in čestitam za prehojeno delovno pot v geodetski upravi od leta 1983. Glede na strokovne reference bi kot strokovnjak lahko mirno zajadral v akademske vode, pa si raje ostal v Murski Soboti. Vsi, ki te poznamo, smo čutili tvojo povezanost z družino in ni bilo želje po selitvi v prestolnico ali kakšno drugo univerzitetno središče. Družina in ljubezen do dela sta pomembni vrednoti, ki ju danes, v tem materializiranem svetu, marsikdo ne ceni več.

Vedel sem, da odhod v pokoj prinese veliko neznank o nadaljnjem življenju. Strokovnjaki obdobje prehoda iz aktivne dobe v pokoj velikokrat poimenujejo liminalno stanje. Ta izraz izvira iz latinske besede *limen*, kar pomeni prag, zato simbolično ponazarja prehod iz enega življenjskega obdobja, ki ga zapuščamo, v neko novo in prihodnje obdobje, ki še ni nastopilo. Seveda to prinese obilo vprašanj in strahov, ki nam povzročajo težave ali kar pravo osebnostno krizo.

Sam sem se s tem spopadal tako, da sem poslušal nasvete prijateljev in zašel v študij področij, ki so mi bila v aktivni dobi povsem tuja. Tudi same izkušnje v tej življenjski dobi so me veliko naučile. Kot starejši kolega sem večji del upokojitvene krize že absolviraj in poiskal svoje mesto v družbi. Res pa je, da sem imel priložnost kot upokojenec še tu pa tam kaj strokovnega početi, štiri upokojska leta sem bil celo še urednik vestnika, zato je bil ta liminalni prehod pri meni bolj mehke narave. Povem pa ti, da je sestop iz stanja pomembnosti v realni svet vseeno po svoje zahteven. Ko oklestiš svojo pomembnost, ko se rešiš svojega ega, na novo zaživiš in ugotoviš, da imaš vendar nekaj časa tudi zase in za druge, v tebi se razvije čut humanitarnosti. Razvije se celo empatija in spet čutiš neko bogastvo v sebi, če lahko pomagaš sočloveku.

Veliko dobrih nasvetov sem dobil v knjigi Anselma Grüna *Umetnost staranja*. Zapomnil sem si jih nekaj, recimo ta dva: delaj, dokler ti telesne in umske moči dopuščajo; poskusi narediti v tem obdobju novo kariero, pa ne na področju, ki si ga vse življenje razvijal in na katerem si bil uspešen. Upoštevati ta nasvet je po svoje res težko. Ko pa doživiš poraz in razočaranje, veš, da je dobronameren. Zgodilo se mi je, da sem napisal za svoje pojmovanje dober članek, po recenziji pa sem bil strašno razočaran, vse je bilo rdeče. Po dveh tednih kujanja sem članek vendarle popravil, za kar sem potreboval manj kot dve uri. Torej ni bilo tako slabo, kot sem mislil, bilo pa je prelomno. Danes sem recenzentom hvaležen, saj so mi z recenzijo dali vedeti, da se moja doba izteka, ker nimam več priložnosti za intenzivno spremljanje razvoja stroke. Vse to je res, prepustimo delo in razvoj stroke mlajšim.

Še eno spoznanje za nas upokoјence je pomembno. Iz literature in tudi iz lastnih izkušenj naj povem, da deloholizem in kontinuirani stres nista za nas. Moči nam pojenjujejo, saj je starost proces, ki ga ni mogoče zaustaviti, morda ga lahko le omilimo s pravim načinom življenja, ki je prilagojen našim letom. Vse to seveda zahteva redno umovadbo, kar branje in pisanje zagotovo sta. Pred časom mi je neka zdravnica vrgla v obraz, čemu toliko delam, saj imam vendar visoko starost in redno pokojnino. Trenutno zamero sem kmalu pozabil, saj je vse res, je pa ta pripomba pripomogla, da se delu in pisanju nisem odrekel, sem se pa začel zavedati, da se moram imeti predvsem rad, enako naj velja tudi zate, dragi Joc.

Naj ob koncu tega zahvalnega javnega pisma, če lahko tako imenujem to pisanje, povem, da starost ni vedno slaba in ima lahko vrline, ki jih ob vsakodnevnem delu nismo mogli razviti, te so: mirnost, potrpljenje, krepost, svoboda, hvaležnost in ljubezen. Predvsem se razvije tudi poseben odnos do strahu in depresije oziroma različnih osebnostnih kriz. Ob tem nam pomaga predvsem modrost. Kar sama se pojavi potreba po osebnostni rasti in osebnostnem razvoju.

V lastnem imenu ter v imenu kolegic in kolegov, ki smo ustvarjali naš vestnik in ga še ustvarjamo, ti želimo čim več zdravja, sreče, zadovoljstva v upokoјenskem obdobju pa ohrani vse vrline, ki so te zaznamovale. Nikoli nisi bil povprečnež in to lastnost prenesi tudi v tretje življenjsko obdobje. Iskrena hvala za vse tvoje zapisane in nezapisane besede, bogatil si slovensko geodetsko stroko, predvsem si pa znal razvijati kulturo pisanja med geodeti.

S pristrčnimi pozdravi,

Tone